SUB SEMNUL CERCURILOR OLIMPICE

Spectator la 16 ediții ale „internaționalelor"

(Urmare din pag. 1)

scurs de atunci. Regăsesc notate nume și cifre care astăzi pot provoca zîmbete, dar care atunci au declanșat entuziasmul tribunelor. „Omul locomotivă" a învins confortabil la 10 000 m dar, țin minte, imediat după start, unii dintre alergătorii noștri (Titi Vlăducă, Martin Naghi, Radu Ioniță) s-au grăbit să fie primii, pentru ca să-i „scoată" fotografii conducîndu-l pe Zatopek !...

Lupșa la sută, *Kiss* la 400 mg, *Dumitru* la ciocan au obținut victorii pentru România. În afara lor, mult aplaudată victoria lui *Vasile Teodosiu* la maraton și mai ales cea a lui *Söter* la înălțime. De *Ion Söter* și de ungurul *Ferenc Klics* (cîștigătorul aruncării discului) se va lega, de-a lungul următorilor ani, o adevărată poveste a „internaționalelor". Ambii aveau să cîștige ulterior de alte 7 ori (în total 8) și, respectiv, de 6 ori (7) titlurile de campioni internaționali ai României, ceea ce înseamnă, desigur, pentru fiecare, frumoase... recorduri, încă negalate de nimeni.

An după an „internaționalele" au crescut în interes, și-au sporit numărul de participanți, au prilejuit întreceri la care astăzi ne gîndim cu plăcută aducere aminte, au scos la iveală rezultate de mare însemnătate (zeci și zeci de diferite recorduri naționale, dar și recorduri europene și mondiale), Bucureștiul ajungînd să fie scris cu majuscule pe harta atletismului continental.

Ediția a III-a, cea din 1950, a făcut cunoștință spectatorilor cu cîțivaași ai atletismului, între care sulițașii finlandezi *Tapio Rautavaara* (campion olimpic la Londra) și *Soini Nikkinen* (care avea să devină mai apoi recordman al lumii). În 1951, startul diferitelor probe cunoaște prezența, pentru prima oară, a atleților sovietici. *Vladimir Suhariev, Evgheni Bulancik, Iuri Lituiev, Vladimir Kazanțev, Leonid Scerbakov, Nadejda Hnikina, Nina Ponomareva*, învinș și realizează performanțe de răsunet internațional.

Septembrie 1954. Bucureștenii, cei fericiți care au găsit bilete, aplaudă evoluția cîtorva dintre recenții laureați ai „europenelor" de la Berna, între care și pe junioara *Iolanda Balaș* (la a treia victorie la „internaționalele" noastre).

Ediția a VIII-a. Este consemnat un număr record de participanți din 17 țări. Campionatele internaționale reprezintă cel mai important concurs atletic de pe continent. Afirmația făcută atunci nu se referea doar la numărul concurenților, cît mai ales la valoarea lor, la rezultatele pe care le-au înregistrat aici, la București. *„Pista Stadionului Republicii este una din cele mai bune din Europa !"* au declarat la unison toți atleții (N.A. Trecute vremuri...).

Vladimir Kuț, Maria Itkina (U.R.S.S.), *Diane Leather* (Anglia), dar și încă mulți alții realizează performanțe majore, noi recorduri. Faima întrecerilor adunâ la masa presei un număr impresionant de ziariști care au, într-adevăr, ce scrie...

1956. Apropierea Olimpiadei de la Antipozi, cea de la Melbourne, s-a făcut din plin simțită la București. Iau parte la campionatele noastre, cu gîndul la Australia, atleți și atlete din 22 de țări, din Europa și America. Concursurile au loc cu „casa închisă", biletele fiind epuizate cu multe zile înainte.

În zilele acelea am stricat multe prietenii vechi, cu oameni cărora n-am putut să le fac rost de un bilet la „internaționale"...

Pe pistă am urmărit evoluția lui *Willie Williams*, primul om de 10,1 s pe 100 m, a lui *C. Grecescu*, dublu învingător la fond, a lui *Hansi Wiesenmayer* căzut pe linia de sosire, dar cîștigător, la 400 m etc. etc. La groapa de lungime, din dreapta tribunei principale, olandezul *Henk Wisser* sare doar la 2 cm de granița celor 8 metri stabilind recordul Europei. La prăjină, regretatul *Bob Gutowski* își cîștigă locul pentru J.O. în echipa S.U.A. trecînd peste ștacheta înălțată la 4,55 (cu prăjină de metal !), cea mai bună performanță înregistrată pînă atunci pe continent.

Suedezul *Torsten Tegner*, decanul de vîrstă al ziariștilor sportivi, declara cu ochii în lacrimi : *„In lunga mea carieră, de peste 50 de ani, am văzut competiții în toate ramurile sportive, pe toate meridianele și paralele lumii. Am fost la Rio de Janeiro și în India, la Tokio și Los Angeles, la Paris, Berlin, Londra și în numeroase alte capitale europene, dar trebuie să mărturisesc că niciodată nu am trăit o sărbătoare sportivă ca aceea de aici, de pe Stadionul Republicii"*.

Alți ani, alte „internaționale", alte aplauze pentru atleți, pentru performanțele lor. Din păcate, însă, după 1957 cînd vin la București *O'Brien, Bolotnikov, Zatopkova* etc. interesul spectatorilor începe să scadă și tribunele Stadionului Republicii nu mai sînt luate cu asalt. Se spune că lipsa capetelor de afiș ține spectatorii acasă. S-ar putea să fie și asta explicația ; dar s-ar putea, tot atît de bine să fi trecut și „moda" unui astfel de concurs. Și totuși, numărul privitorilor a sporit, prin transmiterea întrecerilor la televiziune !

Anul 1963. Internaționalele au loc la concurență cu Săptămîna sportivă internațională (preolimpică) de la Tokio. Sînt iarăși prezenți atleți de faimă, care au obținut rezultate remarcabile. Cu acest prilej sînt întrecute 13 dintre recordurile campionatelor, una dintre recoltele cele mai bogate ale competiției.

Și acum, ediția a XVII-a. De data aceasta întrecerile au loc pe stadionul montan de la Poiana Brașov. Sînt anunțați peste 140 de concurenți din 19 țări, cărora li se adaugă, desigur, atleții români. Așadar, sportivi din 20 de țări, pentru care drumul spre Ciudad de Mexico trece prin Poiana Brașov, căci rezultatele lor, de sîmbătă și duminică, vor fi în măsură să decidă participarea olimpică a celor mai mulți dintre ei — străini, dar în special români.

★

N.A. O mică statistică arată că la diferitele ediții ale C.I. au fost înregistrate 2 recorduri mondiale *(Iolanda Balaș*, înălțime 1,85 m — 1960 ; *Elvira Ozolina*, suliță 59,55 m — 1960) și 3 europene *(Henk Wisser*, lungime 7,98 m — 1956 ; *Taisia Cencik*, înălțime 1,75 m — 1955, egalat ; *Dana Zatopkova*, suliță 56,67 m — 1958).

NE AȘTEAPTĂ SURPRIZE MARI ÎN MEXIC

declară WILLY DAUME, președintele Comitetului Olimpic Național din R.F. a Germaniei

— În ce stadiu de pregătire se află lotul sportivilor vest-germani în vederea Jocurilor Olimpice din Mexic ?

— *Pregătirile sportivilor noștri s-au făcut conform unui plan minuțios alcătuit în urmă cu mai bine de un an de un colectiv de antrenori, medici, pedagogi, psihologi și cercetători științifici. Acest plan a avut în vedere toate condițiile particulare în care se vor desfășura întrecerile olimpice din Mexic.*

— Cum ați efectuat pregătirile din ultimii ani în vederea J. O. din 1968 ?

— *Loturile noastre — bineînțeles nu complete — au luat startul la săptămînile sportive internaționale organizate în 1966 și 1967 la Ciudad de Mexico. Concluziile medicilor, antrenorilor și ale cercetătorilor științifici au fost foarte interesante și ele au coincis cu părerea altor experți de peste hotare în ce privește acomodarea și obținerea performanțelor la altitudine. Unele cantonamente de la Font Romeu și St. Moritz au întregit concluziile specialiștilor.*

— În ce măsură au ajutat știința și medicina pregătirea sportivilor pentru Mexic ?

— *În sportul modern, medicina și știința joacă un rol primordial. Firește, obiectivul nostru principal în mișcarea sportivă — la ora actuală — este asigurarea unei cît mai bune pregătiri pentru J.O. Dar, mai importantă decît succesul la Olimpiadă este sănătatea sportivilor. De aceea, toate pregătirile noastre stau sub un riguros control medical. Activitatea medicală și științifică este dirijată în R.F.G. de un Consiliu al sportului de performanță condus de prof. dr. Nöcker Problemele medicale se află sub supravegherea unor eminenți specialiști, ca prof. dr. Herbert Reindell, prof. Melleorowicz ; activitatea pedagogică și metodică este condusă de Woldemar Gerschler, problemele de juniori de prof. dr. Otto Neumann, problemele sociale de Gerhard Stöck și dr. Inge Bausenwein.*

Specialiștii noștri au ajuns la concluzia că o bună aclimatizare pentru J.O. necesită un timp de 4 săptămîni. Marea majoritate a echipelor noastre se vor pregăti în S.U.A., în localitatea Flagstaff, (statul Arizona), stațiune climaterică situată la aceeași altitudine ca și Ciudad de Mexico.

— La ce discipline va fi reprezentată R.F. a Germaniei la J.O. ?

— *Comitetul Olimpic al R.F.G. a hotărît ca la viitoarea olimpiadă să participe la următoarele ramuri sportive: atletism, canotaj, box, caiac-canoe, ciclism, scrimă, haltere, hochei pe iarbă, lupte, înot, sărituri și polo pe apă, pentatlon modern, călărie, tir, yahting și, probabil, gimnastică. La fotbal, baschet și volei echipele noastre au ratat calificarea pentru J. O.*

— Cîte persoane vor face parte din lotul vest-german: sportivi, antrenori, oficiali și ziariști ?

— *O cifră exactă nu vă pot spune, deoarece ea este determinată de ultimele întîlniri de selecție programate la sfîrșitul lunii august. În general noi contăm pe o delegație formată din 250 de sportivi, dintre care 95 de conducători, antrenori, specialiști, medici etc. Ziariștii noștri nu sînt incluși în această cifră, deoarece ei nu aparțin de Comitetul Olimpic, ci de Asociația Internațională a Presei Sportive. Pot să vă informez însă că delegația lor va fi deosebit de numeroasă. Ziariștii, reporterii de radio și ai televiziunii, operatorii cinematografici din R.F. a Germaniei vor fi în număr de circa 150 ! În plus și Comitetul de organizare a J.O. din 1972 de la München va avea reprezentanții săi la Ciudad de Mexico.*

— La ce discipline sportive considerați că aveți cele mai mari șanse ?

— *Prevăd o comportare satisfăcătoare la călărie, atletism și la caiac-canoe. Evident, am dori reeditarea unor succese la canotaj, hochei pe iarbă și chiar la scrimă, ciclism, tir și yahting. Astăzi concurența marilor performeri este deosebit de mare și, de aceea, un pronostic este extrem de greu de dat. Desigur, la Ciudad de Mexico sînt posibile surprize de mari proporții și ele pot fi produse, în primul rînd de acele țări care fac acum primii pași în arena olimpică. Iată de ce aspectul acesta va constitui un punct de atracție la viitoarea Olimpiadă.*

Lotul nostru va cuprinde numai pe acei sportivi care au șanse să se califice în finale. Scuzați-mă că nu dau cîteva nume de sportivi, dar consider că aceasta ar putea crea discuții în rîndul celor vizați. Cei care au o valoare mondială absolută vă sînt desigur cunoscuți.

— Europa sau America ? Care dintre aceste continente va obține cel mai mare succes în clasamentul neoficial al Olimpiadei ?

— *Firește, America deține avantajul „terenului propriu". Nu mă gîndesc numai la sportivii din S.U.A., ci și la numeroasele țări latine și la canadieni, care în ultima vreme s-au afirmat în sportul mondial.*

Sportivii europeni vor avea, totuși, un cuvînt greu de spus. Niciodată pînă acum ei nu s-au pregătit cu o asemenea intensitate. Jocurile Olimpice constituie o întrecere, o etalare a măiestriei sportive, dar nicidecum o luptă între continente sau între țări. Interesant de urmărit va fi însă un alt aspect : care dintre sistemele folosite pentru antrenamente a fost mai bun. Cel al europenilor sau cel al americanilor ? Cred că în punctajul general neoficial pe țări, sportivii europeni vor fi în avantaj.

— În ce măsură credeți că J.O. din Mexic vor constitui un prilej de învățăminte pentru organizatorii Olimpiadei din 1972, de la München ?

— *Comitetul de organizare a J.O. din München și-a început mai demult activitatea. Desigur, pe măsură ce se apropie Olimpiada pe care o va găzdui R.F. a Germaniei, problemele devin mai numeroase și mai dificile. Acum, după ce chestiunile majore au fost concepute, urmează să le rezolvăm pe cele de detaliu. La Ciudad de Mexico vom urmări problemele legate de desfășurarea întrecerilor, asigurarea operativă a muncii pe care o vor efectua lucrătorii din presă, chestiunile legate de cazarea sportivilor și a turiștilor etc.*

Fiecare Olimpiadă își are specificul ei. Cînd am fost întrebat de mexicani ce propuneri am de făcut pentru Ciudad de Mexico, le-am răspuns destul de laconic : organizați Olimpiada în stil mexican ! În aceasta va consta frumusețea marii întreceri. Și nu mă îndoiesc că, în această minunată țară, cu un deosebit colorit și farmec, succesul este de pe acum asigurat.

Olimpiada de la München va purta amprenta specificului münchenez, cu minunatele costume naționale, cu buna dispoziție a oamenilor, cu arhitectura specific bavareză etc. Nutresc speranța că la aceste întreceri vor fi prezenți cît mai mulți români, pentru că de data aceasta nu va exista impedimentul distanțelor mari. Toți vizitatorii se vor convinge de prietenia și dorința de pace a poporului din Republica Federală a Germaniei.

Este cea mai frumoasă misiune din viața mea să organizez în cele mai bune condițiuni această mare competiție sportivă mondială. Ea va fi un test al capacității de organizare — nu prin gigantism — ci, prin climatul favorabil, la un înalt nivel spiritual și cultural care să înfrățească pe toți sportivii și vizitatorii Olimpiadei din 1972.

Interviu realizat de

Emanuel VALERIU

MINIROMANUL JOCURILOR OLIMPICE MODERNE

Ediția a V-a
1912-Stockholm
(29-VI-22-VII)
28 ȚĂRI PARTICIPANTE
2541 concurenți
(57 femei)
15 discipline
106 probe

Deschiderea oficială a avut loc abia la 6 iulie, cu tradiționala defilare. Însă nu toți reprezentanții celor 28 de țări participante s-au hotărît să arboreze costume sportive. Numai sportivele finlandeze au scandalizat o parte a publicului, prezentîndu-se în fustițele de concurs, ce abia le ajungeau pînă la genunchi...

Atletismul a dominat întreaga ediție. Se spune chiar că acesta a fost punctul de pornire al atletismului în prodigioasa sa ascensiune, în cursul căreia a cucerit lumea.

Cea mai comentată probă a fost cea din 12 iulie : cursa de 5 000 m, pentru prima oară introdusă în program și care a pus față în față doi mari campioni ai vremii, pe finlandezul Hannes Kolehmainen și pe francezul Jean Bouin. Conducînd cu rîndul, ei și-au depășit curînd adversarii cu o jumătate de tură. Francezul a atacat puțin prea devreme, căci demarajul său la 530 m înainte de sosire i-a permis blondului finlandez — distanțat cu 7—8 m — să-l ajungă la 15 m de sosire și chiar să-l bată cu un piept.

Finlanda, o țară mică, a dobîndit un succes deosebit, cucerind numai la atletism 6 medalii de aur și numeroase altele de argint și bronz. Iar concurența nu era de loc slabă.

Atleții americani au cîștigat din nou multe probe și printre ei James E. (Ted) Meredith e un campion de demifond merituos.

La natație s-a distins havaianul (prezent sub culori americane, Duke Kahamamoku, creatorul stilului crawl, pe care-l vom reîntîlni încă și în 1924, la jocurile de la Paris. (El a decedat anul acesta, la vîrsta de 77 de ani). Proba de 100 m femei a revenit robustei australience Fanny Durack, exact cu același timp (1 : 22,2) cu care se cîștiga proba... masculină la Atena, în 1896 !

Regulile tehnice noi, impuse de organizatori la scrimă, au decis neparticiparea francezilor. Au profitat italienii și mai ales tînărul de 19 ani Nedo, cel mai vîrstnic dintre frații Nadi, de care vom mai auzi.

Nu am uitat, ci am lăsat dinadins la urmă întîmplarea cea mai dramatică din timpul jocurilor de la Stockholm, aceea legată de indianul Wa Thon Chuk, din tribul de piei roșii Siux, căruia colegii săi de la colegiul Carlisle din Pennsylvania îi ziceau Jim Thorpe. Tînărul metis a căzut victimă uneia dintre cele mai absurde reguli ale codului olimpic de atunci : așa-numita regulă a amatorismului. La Stockholm împlinise 23 de ani. Măsura 1,83 m și cîntărea 80 kg. Era vedeta colegiului său de atletism, baschet și fotbal american. Nu-i de mirare, cu însușirile de mai sus. Era, fără îndoială, un atlet desăvîrșit. A cîștigat în mod strălucit două probe de atlet complet : pentatlonul (compus din : lungime, suliță, 200 m, disc, 1 500 m) și decatlonul. La decatlon, care va rămîne probă clasică, a realizat următoarele rezultate : 11,2 s pe 100 m ; 6,79 m la lungime ; 12,89 m la greutate ; 1,87 m la înălțime ; 52,2 s la 400 m ; 36,98 m la disc ; 15,0 s la 110 m garduri ; 3,25 m la prăjină ; 43,70 m la suliță și 4 : 40,1 la 1 500 m. Victoriile sale asupra celor mai apropiați adversari au fost copleșitoare. La decatlon a obținut un record care nu va putea fi depășit multă vreme, întrecînd pe al doilea clasat cu 688 de puncte, iar pe al treilea cu 999 de puncte !

La 6 februarie 1913, 6 luni după încheierea jocurilor, Amateur Athletic Union (un fel de federație americană de atletism) a comunicat Comitetului olimpic suedez că James Thorpe (nimeni nu-i mai spunea Jim) a jucat baseball, în 1909 și 1910, într-o echipă profesionistă din Carolina de Sud, primind un salariu de 60 de dolari pe lună. De la Stockholm, dosarul a fost trimis la Lausanne, la sediul C.I.O., care hotărăște, în același an, la 26 mai anularea rezultatelor și descalificarea lui James Thorpe, obligîndu-l pe acesta să înapoieze cele două medalii de aur.

A murit în 1953 de o criză cardiacă, la 64 de ani. Pînă la ultima suflare și-a deplîns durerea, și-a strigat nevinovăția și și-a reclamat medaliile de la Stockholm, singura-i comoară...

Jim Thorpe — victima uneia dintre cele mai dureroase drame ale vieții sportive — în plină acțiune.

MARTOR OCULAR

Victoria lui Ralph Craig pe 100 m în 1912 stă și astăzi sub semnul îndoielii. De ce, ne-o spune publicistul francez Gaston Bénac *în cartea sa de amintiri : „Campioni în culise", din care extragem următorul pasaj :*

„Ce s-a întîmplat ? Pur și simplu : antrenorul yankeu, sigur de victorie, întrucît 5 din cei 6 concurenți — Craig, Meyer, Lippincott, Belotte și Drew — purtau culorile Statelor Unite, a decis să evite ca un negru să cîștige primul titlu olimpic. Deci, cu sînge rece, Drew a fost închis în vestiar, sub pretextul că ar fi răcnit. În ciuda protestelor lui vehemente, cursa s-a alergat fără el. Și astfel, numele lui Drew, omul cel mai rapid din lume, dinaintea primului război mondial, nu apare înscris în nici un palmares. Pielea sa era prea întunecată...".

Jucători de certă valoare, nu rezultate imediate !

(Urmare din pag. 1)

Folosirea permanentă a presingului, utilizarea rațională a jucătorilor, omogenitatea echipei, corectitudinea și eficacitatea acțiunilor tehnice și tactice de atac și apărare, au scos în evidență seriozitatea în pregătire, îmbinarea scopului imediat cu cel de perspectivă. Doi antrenori, două echipe, două competiții, un singur învingător — baschetul modern. Celelalte echipe se înscriu mai mult sau mai puțin pe aceste coordonate, atît în privința selecției, cît și în aceea a pregătirii. Este demn de remarcat faptul că la Brașov, unde apărarea om la om a fost obligatorie, formele agreesive ale apărării au fost folosite cu curaj și de multe ori cu succes.

În schimb, la Oradea, unde votul participanților a permis folosirea liberă a sistemului de apărare, s-a înregistrat un adevărat paradox. O SINGURĂ echipă, cea campioană, a folosit apărarea presing în permanență, TOATE celelalte avînd DE BAZĂ apărarea în zonă (atît la băieți, cît și la fete). Și dacă echipa campioană nu a abandonat nici un moment presingul, celelalte echipe au trecut la forme agresive numai în situația în care erau conduse. În această competiție în care folosirea apărării în zonă a fost dominantă (indiferent dacă mai fusese aplicată, la fete, și — aproape de loc — la băieți, prin participarea la jocurile de categoria A și B), cel mai organizat și mai eficace atac al zonei a fost prezentat tot de echipa Școlii Sportive nr. 1 București.

Aderînd prin vot la folosirea unui sistem care este interzis la competițiile de juniori, echipele (mai puțin campioana la fete) au scos în evidență, prin aceasta, slăbiciunile în pregătire și selecție.

Este adevărat că echipele finaliste la aceste competiții s-au impus față de celelalte prin existența unor valori individuale, însă evoluția pe plan internațional a baschetului și a metodelor moderne de antrenament ne obligă să atragem atenția tuturor profesorilor și antrenorilor care își desfășoară activitatea cu copiii și juniorii că nealinierea la orientarea modernă a antrenamentului și jocului nu au darul să creeze valori sportive individuale și de echipă și nici personalitate profesională.

Septembrie este luna „marilor bătălii" ale juniorilor mici și mari.

Vor fi finalele acestora „monumente ale adevărului?"

Să sperăm !

DE LA O EDIȚIE LA ALTA

● La cele 16 ediții de pînă acum ale „internaționalelor" au luat parte reprezentanții a 35 de țări din toate cele 5 continente : **Albania (3 ori), Anglia (3), Austria (7), Australia (2), Belgia (8), Bulgaria (10), Cehoslovacia (10), R. P. Chineză (2), Cuba (1), Danemarca (4), Elveția (4), Finlanda (8), Franța (6), R. D. Germană (13), R. F. a Germaniei (4), Grecia (3), Iran (1), Islanda (5), Italia (5), Iugoslavia (6), Japonia (1), Luxemburg (4), Mongolia (1), Nigeria (1), Norvegia (5), Olanda (7), Polonia (11), R.A.U. (2), Senegal (1), S.U.A. (2), Suedia (6), Turcia (5), Ungaria (16), U.R.S.S. (9) și bineînțeles, România (16).**

● **La ediția a XVII-a a acestei tradiționale competiții vor fi prezenți atleți și atlete din : Anglia, Bulgaria, Chile, Cuba, Elveția, R. D. Germană, R. F. a Germaniei, Grecia, Italia, Iugoslavia, Norvegia, Olanda, Polonia, Spania, S.U.A., Tunisia, Turcia, Ungaria, Uniunea Sovietică și România.** Este vorba deci de participarea în întreceri a reprezentanților a 20 de țări, dintre care Chile, Spania și Tunisia sînt prezente pentru prima oară la startul acestor campionate. Ținînd seamă numai de numărul țărilor participante se poate aprecia că ediția din acest an a „internaționalelor" reprezintă o etapă calitativ nouă în istoria competiției, mai ales avîndu-se în vedere perspectiva imediată a Jocurilor Olimpice de la Ciudad de Mexico.

● Pe programul concursului de la Poiana Brașov figurează majoritatea probelor olimpice. Lipsesc doar cursele de maraton și 50 km marș și cele două probe combinate (decatlonul și pentatlonul).

● Stadionul din Poiana Brașov (altitudine 1020 m) a găzduit de-a lungul anilor mai multe competiții de atletism cu caracter intern și internațional. În rîndul acestora din urmă figurează cîteva meciuri pe care echipele reprezentative de juniori sau tineret ale României le-au susținut în compania formațiilor similare din R. D. Germană, Polonia, Ungaria, R.S.S. Ucraineană ș.a.

● Pe acest stadion, la 31 iulie 1958, **Iolanda Balaș** a realizat al 5-lea său record mondial la săritura în înălțime, cel de 1,81 m. Cea mai bună performanță înregistrată în Poiana Brașov îi aparține însă tot Iolandei Balaș (1,85 m în 1964).

● Dintre recordurile României, încă în vigoare la această dată, au fost stabilite la Poiana Brașov cel de la săritura cu prăjina (5,03 m **Petre Astafei — 1967**) și aruncarea suliței femei (60,68 m **Mihaela Peneș — 1967**).

● La startul diferitelor probe vor fi prezenți cîțiva dintre laureații Jocurilor Olimpice de la Tokio. Este vorba de **Mihaela Peneș** (I. suliță — 60,64 m), **Mohamed Gammoudi** (II. 10 000 m — 28:24,8), **Enrique Figuerola** (II. 100 m — 10,2), **Lia Manoliu** (III. disc — 56,97 m). În afara lor participă două campioane europene : **Christine Spielberg** (disc — 57,76 m) și **Marion Lüttge** (suliță — 58,74 m) precum și campioni ai Americii de Sud. Ar mai fi de notat și numele cîtorva dintre ultimii învingători la a III-a Săptămînă sportivă internațională de la Ciudad de Mexico, **Christos Papanikolau** (prăjină — 5,30 m), **Viorica Viscopoleanu** (lungime — 6,56 m), **Mohamed Gammoudi** (5 000 m — 14:41,0 și 10 000 m — 30:16,0), **echipa Cubei** (4x100 m — 39,9 s), **Miguelina Cobian** (100 m 11,4 s și 200 m — 23,1 s).

REGATA COPENHAGA

În calendarul competițiilor internaționale de amploare, considerate drept repetiții preolimpice, se înscrie — la sfîrșitul acestei săptămîni — și regata Copenhaga la caiac-canoe. La startul acestui concurs vor fi prezenți sportivi din numeroase țări europene, printre care și ROMÂNIA. Echipa noastră, însoțită de antrenorul emerit *Radu Hutan*, urmează să plece astăzi, pe calea aerului, în Danemarca. Delegația cuprinde, printre alții, pe caiaciștii *Vernescu, Sciotnic, Turcaș, Calenic, Conțolenco, Viorica Dumitru, Valentina Serghei*, precum și pe canoiștii *P. Maxim, A. Simionov, I. Patzaichin, S. Covaliov, C. Manea, M. Ionescu* ș.a.

AUTOMOBILIȘTI !

Rețineți telefonul : 11 91 71

Formînd acest număr între orele 7—22, puteți obține o asistență tehnică imediată, în orice situație vă veți afla, oriunde.

Atelierele mobile, autodepanatoarele și autotransportoarele întreprinderii „Ciclop" vă stau la dispoziție, cu personal calificat și mijloace tehnice moderne, pentru executarea de depanări rutiere, remorcări și transporturi de autoturisme avariate.

La cererea dv., serviciul de asistență tehnică al întreprinderii noastre, vă execută lucrări de prompte asistențe, la domiciliul dv.

Rețineți :

Serviciul de asistență

tehnică „Ciclop"

Telefon : 11 91 71

PATRU ÎNTR-O LOTCĂ

(XVI) CAPITOL TEHNICO-GOSPODĂRESC

(Urmare din pag. 1)

De obicei, nu reușim să plecăm la o oră și jumătate de la trezire. Pentru că mai sînt „forme" de făcut. Cele mai reduse „forme" cer drumuri, conversații și, în cel mai bun caz, zîmbete. Uneori și surîsuri acre. Și noi sîntem privilegiați, fiind patronați de un ziar central. Un biet călător însă, fără sprijinul unei redacții, s-ar pierde datorită „formelor", atît de benigne în aparență. Călătorul e socotit încă, de către unii, un paria și tratat cu asemenea suspiciune încît, obosit, ar fugi înapoi acasă în a treia zi. Iată însă că am făcut și „formele".

Dezlegăm funia de sizal, care ne leagă de o piatră. Împingem barca și sărim în ea. Prima manșă — ca să spunem așa — ține cel puțin cinci ore. Sau șase. Cartul la rame e de cîte două ore, după care schimbăm — unul vîslește, altul rămîne la cîrmă. După Turnu Severin, unul dintre noi s-a îmbolnăvit și a abandonat, astfel că am rămas numai doi pentru a mînui ramele — a fost parcă mai ușor, în ciuda faptului că s-a mărit cartul. Dunărea fiind scăzută, deci lentă, trebuie să alternăm „trasul" normal cu „trasul" în forță. În primul caz, dacă apa e liniștită și nu avem vînt din față, atingem șapte kilometri pe oră. În al doilea caz, trecem de nouă kilometri, dar asta pe mici intervale de timp. Media pe vreme bună și la curentul apei — aproape inexistent pe lîngă mal — variază puțin în jurul a șapte km/h. Media aceasta e în funcție nu numai de viteza apei și de efortul nostru, ci și de anafoarele pe care le ocolim, de apropierea unui ostrov interesant, de încercarea de a fotografia un stîrc cenușiu sau adeseori, din necesitatea de a asculta liniștea scoțînd ramele din apă. Minute de-a rîndul ascultăm chemările sălbatice ale pescărușilor aciuiți pe un grind abia apărut din ape. La ora unu și jumătate — 13,30 pentru pedanți — oprim. Căutăm de obicei o porțiune umbrită a țărmului sau un ostrov accesibil și împădurit.

Masa de prînz seamănă foarte mult cu cea de dimineață. Chiar prea mult pentru un om cu fantezie gastronomică. Urmează o oră de pauză, care nu e totdeauna respectată, dar care e strict necesară în miezul torid al zilei. La trei și jumătate-patru după amiază pornim din nou pentru încă trei sau patru ore.

Experiența primelor zile ne-a învățat că e mai bine să ridicăm cortul pe lumină. Dacă soarele a apus și apar țînțarii, devenim, nu se știe pentru ce, surescitați. Baterea țărușilor cortului e acompaniată de blesteme — anofugul te apără într-adevăr de înțepături, dar țiuiturile nu încetează o clipă la două degete de urechi.

În sfîrșit, corturile sînt ridicate. Se poate fierbe a treia supă a zilei sau consuma pentru a treia oară porția de roșii cu brînză topită. Între timp, se face socoteala kilometrilor parcurși și se propune doborîrea unor recorduri personale.

Adormim fără a ști, în ciuda cărților cărate din București și a lanternei sau a felinarului de vînt care tremură ușor.

Și toți sîntem de acord că e grozav.

Fiindcă e, într-adevăr, grozav.